

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich działań niezbędnych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie C-499/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. s. I-603 (zwanego dalej „wyrokiem z 2002 r.”) dotyczącego uchybienia zobowiązaniom ciążącym na Królestwie Hiszpanii na mocy decyzji Komisji 91/1/EWG z dnia 20 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy przyznanej w Hiszpanii przez rząd centralny i szereg rządów regionalnych na rzecz MAGEFESA, producenta przyborów kuchennych ze stali nierdzewnej i małych urządzeń elektrycznych (Dz.U. L 5, s. 18, zwanej dalej „decyzją 91/1”), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej decyzji;
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii płatnej na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 131 136 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku z 2002 r., od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku z 2002 r.;
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji ryczałtu, którego kwota jest wynikiem mnożenia dziennej kwoty wynoszącej 14 343 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia, od dnia ogłoszenia wyroku z 2002 r. do czasu, gdy:
  - Królestwo Hiszpanii nie odzyska pomocy uznanej za bezprawną na mocy decyzji 91/1, jeżeli Trybunał stwierdzi, że odzyskanie rzeczywiście nastąpiło przed ogłoszeniem wyroku w niniejszej sprawie;
  - nie zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie w razie, gdyby do tego czasu wyrok z 2002 r. nie został w pełni wykonany.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Działania podjęte przez Królestwo Hiszpanii nie doprowadziły do niezwłocznego wykonania wyroku z 2002 r. ani decyzji 91/1, ani też do pełnego i niezwłocznego odzyskania udzielonej bezprawnie, niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy.

Na mocy utrwalonego orzecznictwa, jedynym zarzutem, który państwo członkowskie może podnieść przeciwko skardze o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom, jest zarzut całkowitej niemożności prawidłowego wykonania decyzji.

W niniejszym przypadku, w czasie bardzo długiego etapu wymiany pism między służbami Komisji i hiszpańskimi władzami w sprawie środków podjętych w celu wykonania decyzji 91/1, hiszpańskie władze nie podniosły całkowitej niemożności wykonania wspomnianej decyzji i poprzestały na ogólnikowym wskazaniu istnienia trudności natury wewnętrznej.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-614/10)

(2011/C 72/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Martenczuk i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 28 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 95/46/WE ze względu na to, że istniejąca w Austrii sytuacja prawna powołanej jako organ kontrolny w dziedzinie ochrony danych komisji ds. ochrony danych nie spełnia kryterium całkowitej niezależności;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że w Austrii nie została zapewniona niezależność komisji ds. ochrony danych, powołanej jako organ kontrolny, któremu powierzono nadzór wykonywania przepisów dotyczących ochrony danych.

Komisja podnosi, że z organizacyjnego punktu widzenia ta komisja ds. ochrony danych jest związana z urzędem kanclerza federalnego. Komisja wskazuje, że ten ostatni sprawuje wynikającą z hierarchii kontrolę nad współpracownikami komisji ds. ochrony danych, a także jest odpowiedzialny za dostarczenie jej wyposażenia. Komisja dodaje, że dyrekcja komisji podlega urzędnikowi kancelarii, który jest w tych ramach związany instrukcjami udzielanymi przez jego pracodawcę i podlega sprawowanej przez tego ostatniego wynikającej z hierarchii kontroli. Sytuacja ta zdaniem Komisji cechuje się oczywistym konfliktem zależności i interesów.

Komisja podnosi również, że kanclerz federalny, który, podobnie jak inne władze publiczne, podlega sprawowanej przez komisję ds. ochrony danych kontroli, wykonuje w odniesieniu do tej ostatniej mające ogólny charakter prawo do kontroli i informacji. Komisja wyciąga na tej podstawie wniosek, że umożliwia to kanclerzowi federalnemu uzyskiwanie w dowolnym momencie, bez wskazania konkretnych powodów, wszelkich informacji o prowadzonej przez komisję ds. ochrony danych działalności. Istnieje zatem ryzyko nadużycia tego uprawnienia ze względów politycznych.